

ความรุนแรงในนวนิยายวายของ JITTIRAIN VIOLENCES IN JITTIRAIN'S YAOI NOVELS

มงคล พรหมพูล*, พัทธลีน จี้นุ่น, มาโนช ดินลานสกุล

Mongkol Prompool, Phatchalin Jeennoon, Manoch Dinlanskool*

สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

Thai Language, Faculty of Humanities and Social Science, Thaksin University.

**Corresponding author, e-mail: ffriendch@gmail.com*

Received: 27 April 2021; **Revised:** 10 March 2022; **Accepted:** 31 March 2022

บทคัดย่อ

งานวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความรุนแรงในนวนิยายวายของ JittiRain จำนวน 2 เรื่อง คือ ร้ายเตียงสา และอาคเนย์ ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะของการใช้ความรุนแรง มีทั้งหมด 4 รูปแบบ ได้แก่ 1) ความรุนแรงทางร่างกาย 2) ความรุนแรงทางเพศ 3) ความรุนแรงทางจิตใจ และ 4) ความรุนแรงที่เกิดจากการถูกทอดทิ้ง กักขังหน่วงเหนี่ยว ความรุนแรงภายในนวนิยายทั้งสองเรื่องนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว แต่กลับเกิดขึ้นซ้ำ ๆ จนทำให้เกิดผลกระทบต่าง ๆ ที่ตามมาในภายหลังกับตัวละคร ได้แก่ ความคิดเปลี่ยนแปลงในทางลบ อารมณ์ขุ่นมัว และเกรี้ยวกราด และการแสดงอาการผิดปกติอื่น ๆ เช่น เกิดอาการซึมเศร้า คิดฆ่าตัวตาย หรือทำร้ายร่างกายตนเอง โดยผู้แต่งนวนิยายทั้งสองเรื่อง นำเสนอการเยียวยาบาดแผลที่เกิดจากความรุนแรง ทั้งหมด 6 วิธี ได้แก่ การมอบความรัก การแสดงความเห็นอกเห็นใจ การช่วยเหลือจากคนใกล้ตัว การให้ออกาส การเปิดใจและยอมรับความจริง และการให้อภัย

คำสำคัญ: ความรุนแรง; นวนิยายวาย

Abstract

The purpose of this article is to analyze Violences in JittiRain's yaoi novels, 2 stories, namely. Rie Dieng Sa and Akhnay. The research shows four types of violence are 1) physical violence, 2) sexual violence, 3) psychological violence and 4) violence that consists of neglect and detention. The violence within both novels doesn't happen just once, but it repeatedly occurs until it causes subsequent effects on the characters are changing negatively, moody and furious and other abnormal symptoms such as depression and suicide. The writer displays six ways to healing violent wounds are 1) giving them love, 2) showing sympathy, 3) helping from people around them, 4) giving them occasion, 5) accepting the truth and 6) forgiving.

Keywords: Violence; Yaoi Novel

บทนำ

นวนิยายวายหรือนิยายชายรักชาย เป็นงานเขียนประเภทหนึ่งที่มีการใช้ฉาก ตัวละคร และเนื้อหาที่สร้างขึ้นจากจินตนาการ มิได้เกี่ยวข้องกับบุคคลที่มีอยู่จริง หรือถึงแม้จะนำมาจากบุคคลจริง ก็มีการปรับเปลี่ยนชื่อและลักษณะนิสัยให้เข้ากับแก่นเรื่องนั้น ๆ จึงเป็นนวนิยายที่ผู้แต่งสร้างสรรค์จากจินตนาการของตน และมีเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ชายที่รักชอบผู้ชายด้วยกัน [1] ปัจจุบันนวนิยายวายได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก เนื่องจากประเทศไทยมีการเปิดกว้างมากขึ้นในกลุ่มเพศที่สาม หรือ LGBTQ+ ทำให้เกิดนักเขียนหน้าใหม่ขึ้นมากในช่วงนี้ โดยส่วนใหญ่จะเขียนในลงในเว็บไซต์ต่าง ๆ ก่อน เช่น Dek-d (เด็คดี) รัญวลัย เป็นต้น หลังจากเขียนเสร็จ และได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผู้แต่งจึงนำมาตีพิมพ์เป็นรูปเล่มและเพิ่มตอนพิเศษต่าง ๆ เข้ามาในหนังสือ เช่น นิทานพันดาวของ Bacteria และอาคเนย์ ของ JittiRain

“JittiRain” เป็นนามปากกาของนักเขียนนวนิยายวายที่ประสบความสำเร็จเป็นอันดับต้น ๆ ชื่อจริงคือ นางสาวจิตติณัฐ งามหนัก ชื่อเล่น น้ำฝน อายุ 25 ปี หรือที่นักอ่านนวนิยายวายต่างเรียกว่า “จิตติ” ผลงานต่าง ๆ ที่ JittiRain ได้เขียนขึ้น มีหลากหลายแนว ทั้งแนวรักหวานแหวว แนวจิตวิทยา ซึ่งผลงานส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับนิสิต นักศึกษา หรือมหาวิทยาลัยสังกัดคณะต่าง ๆ เช่น FRIEND ZONE ระวัง...สิ้นสุดทางเพื่อน ทฤษฎีจีบเธอเพราะเรา...คู่กัน นอกจากนี้ นวนิยายหลายเรื่องจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาทางสังคมอย่างเห็นได้ชัด อาทิ ปัญหาการใช้ความรุนแรงที่ปรากฏในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ ร้ายเตียงสา และอาคเนย์ ปัจจุบันการใช้ความรุนแรงในสังคมไทยยังพบเห็นได้ในหลากหลายรูปแบบ เช่น การถูกรังแก การทำร้ายร่างกาย การกลั่นแกล้ง นวนิยายจึงเป็นตัวสะท้อนให้เห็นความรุนแรงได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ พูนสุข มาศรีสรรค์ [2] กล่าวถึงความรุนแรงไว้ว่า เป็นการจงใจใช้กำลัง อำนาจเพื่อข่มขู่ กระทำต่อตนเอง ต่อผู้อื่น ต่อกลุ่มบุคคล หรือชุมชน ทำให้เกิดหรือมีแนวโน้มที่จะมีผลต่อการเสียชีวิตเป็นอันตรายต่อจิตใจ ยับยั้งการเจริญงอกงาม หรือเป็นการกีดกัน ทำให้สูญเสียสิทธิบางประการ และขาดการได้รับในสิ่งที่ควรจะได้รับ

นวนิยายของ JittiRain นอกจากจะนำเสนอความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ แล้ว ยังพบว่าความรุนแรงเหล่านั้นมีอิทธิพลต่อตัวละครเป็นอย่างมาก เช่น ครอบครัวแตกแยก พ่อมีเมียน้อย การถูกทอดทิ้ง ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจวิเคราะห์ความรุนแรงในนวนิยายวายของ JittiRain จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ ร้ายเตียงสา และอาคเนย์ ซึ่งเป็นนวนิยายชายรักชายที่นำเสนอความรุนแรงอย่างเด่นชัด และแตกต่างจากนวนิยายวายเรื่องอื่นที่มักจะนำเสนอแต่ความรักของชายรักชายแนวโรแมนติก คอมเมดี้ แต่นวนิยายเรื่องร้ายเตียงสา และอาคเนย์ เป็นนวนิยายชายรักชายที่สะท้อนปัญหาของสังคมและความรุนแรงต่าง ๆ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ความรุนแรงในนวนิยายวายของ JittiRain ด้านลักษณะความรุนแรง ผลที่เกิดจากความรุนแรง และการเยียวยาบาดแผลที่เกิดจากความรุนแรง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิเคราะห์ความรุนแรงในนวนิยายวายของ JittiRain ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษานวนิยายเรื่อง ร้ายเตียงสา และอาคเนย์ ของ JittiRain อย่างละเอียดแล้วสังเกตความรุนแรงที่เกิดขึ้นในนวนิยายทั้งสองเรื่อง
2. ศึกษาความรู้และรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรง และการเยียวบาดแผลจากความรุนแรง
3. วิเคราะห์ความรุนแรงในนวนิยายของ JittiRain คือ ด้านลักษณะของการใช้ความรุนแรง ผลที่เกิดจากความรุนแรง และการเยียวบาดแผลที่เกิดจากความรุนแรง หลังจากนั้นจึงสรุปและอภิปรายผลการศึกษาข้อมูลตามลำดับ
4. เสนอผลการวิจัย นำข้อมูลทีวิเคราะห์ เสนอด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

นวนิยายเรื่อง ร้ายเตียงสา เป็นนวนิยายเกี่ยวกับเด็กกำพร้า หรือ “วินท์ ภวินท์” ที่โกหกว่าตนเองเป็นลูกคนรวย พ่อแม่อยู่ต่างประเทศ เพื่อต้องการให้คนรอบข้างยอมรับและเพื่อให้ดูเหมาะสมกับ “ภาค ทวีภาค” ที่เป็นคนรักของตนเอง เมื่อความลับถูกเปิดเผยจากเพื่อนสนิทของกลุ่มภาคชีวิตของวินท์ก็ตกต่ำจนไม่อยากมีชีวิตอยู่ เพราะคนรอบข้างต่างรังเกียจ ไม่เป็นที่ยอมรับเหมือนเมื่อก่อน ถูกลอบทำร้ายจากกลุ่มเพื่อนของภาค ถูกกลั่นแกล้งและอื่น ๆ ส่วนนวนิยายเรื่อง อาคเนย์ เป็นนวนิยายเกี่ยวกับผู้ชายสองคนที่เป็นเพื่อนสนิทกัน “อาคเนย์” และ “บุรพา” ทุกช่วงเวลาสำคัญของชีวิต พวกเขาต่างมีกันและกัน แต่แล้ววันหนึ่งโชคชะตากลับพลิกผัน กระชากเอาความรู้สึกดี ๆ ระหว่างคนทั้งคู่ไป จากความรักในอดีตก็กลายมาเป็นความเกลียดในปัจจุบัน เนื่องจากอาคเนย์ทำให้แฟนสาวของบุรพาต้องเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ อาคเนย์รอดชีวิต แต่กลับถูกบุรพาและคนรอบข้างตราหน้าว่าเป็นฆาตกร ทำให้บุรพาเกลียดอาคเนย์ ส่วนอาคเนย์ก็ไม่อยากให้อีกฝ่ายมีความสุข ทั้งสองต่างทำร้ายร่างกายกัน ทั้งการลอบทำร้าย การชกต่อย การหักข้อเท้า การข่มขืน

การวิจัยเรื่อง ความรุนแรงในนวนิยายของ JittiRain ผู้วิจัยจะเน้นวิเคราะห์ตัวละครที่กระทำและถูกกระทำ ความรุนแรง คือ พระเอก และตัวละครเอกเป็นหลัก ได้แก่ วินท์ อาคเนย์ และบุรพา ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ลักษณะของการใช้ความรุนแรง ผู้วิจัยจำแนกลักษณะของการใช้ความรุนแรงตามวิธีที่ใช้ในการแสดงออกถึงความรุนแรง ดังนี้

1.1 ความรุนแรงทางร่างกาย เป็นความรุนแรงที่เจตนาทำให้อีกฝ่ายเกิดความบาดเจ็บทางร่างกายที่เกิดจาก 2 บุคคลขึ้นไป หรือเป็นความบาดเจ็บโดยผู้กระทำความรุนแรง ปรากฏในรูปแบบการเขียน ตี ตะกัก หรือวิธีอื่น ทำให้ผู้ถูกกระทำได้รับบาดเจ็บ เช่น กระดุกหัก เลือดออกภายใน ฟกช้ำ แผลไฟไหม้ ได้รับสารพิษ รวมถึงการทะเลาะวิวาท [3] ซึ่งนวนิยายเรื่อง ร้ายเตียงสา และอาคเนย์ ของ JittiRain ได้ปรากฏความรุนแรงทางร่างกาย ดังนี้

1.1.1 การใช้สิ่งของทำร้ายร่างกาย เป็นการใช้ไม้แขวนเสื้อทุบตี เพื่อลงโทษ เพราะไม่พอใจกับสิ่งที่ตัวละครกระทำ ดังตัวอย่าง “มึงชักสะออดมัย” “สะออด วินท์ชักสะออด วินท์เอาผ้าใส่กะละมังแล้วก็ลองกระโดดทับดู มันทะจะสะออดเหมือนชักมื่อ” “มึงว่าไงนะ มึงใช้ตีนชักผ้าเธอไอวินท์!” วินท์เจ็บมือ โอ๊ยแม่ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองทำอะไรผิดลงไป เพราะหลังจากนั้นผมก็ถูกตีด้วยไม้แขวนเสื้อจนเจ็บไปหมด รอยเก่าที่เคยถูกตีไม่เคยหายไปไหน มันฝังอยู่ในใจของผมนับปีและก็พอกพูนขึ้นเรื่อย ๆ ” [4] การใช้ไม้แขวนเสื้อในการตีวินท์ที่ไม่ใช่บุตรแท้ ๆ

ของตนเอง แต่เป็นบุตรบุญธรรมที่ตนเองรับมาจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เพื่อให้มาเป็นคนรับใช้ในบ้าน วินท์ถูกใช้ให้ซักผ้า แต่วินท์กลับใช้เท้าชกแทนมือ จึงทำให้แม่เลี้ยงเกิดโมโหและตีวินท์อย่างรุนแรง ซึ่งไม่ใช่เพียงครั้งเดียว แต่ก่อนหน้านี้นี้เคยลงมือทุบตีจนเป็นรอยแผล เป็นการกระทำที่ทำให้เด็กเกิดอาการเก็บกด มีอาการซึมเศร้า หรือเกิดความกระทบกระเทือนทั้งทางร่างกายและจิตใจจนอาจส่งผลเสียตามมาในภายหลัง

1.1.2 การใช้กำลังลอบทำร้าย เป็นการใช้พรตพวกของตนเองมากระทำความรุนแรงกับตัวละคร โดยไม่ให้ผู้ถูกกระทำรู้สึกตัว ในนวนิยายเรื่อง อาคเนย์ พบว่า มีการใช้พรตพวกของตนเองในการลอบทำร้ายอีกฝ่าย เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากความแค้นและไม่สามารถสู้เพียงลำพังได้ ดังตัวอย่าง “ถึงตามึงแล้ว” ทุกคนหลบทางให้ผมย่างเท้าไปหาคนที่นอนกองกับพื้น กลืนความเล็ดผสมรวมกับความสปรกแผ่ซ่านในจมูก ผมหรีตามองสภาพคนที่ถูกลากมาข่มจนอยู่ในสภาพร่อแร่ เสื้อผ้าแบรนด์เนมอย่างดีตอนนี้อยู่ไม่ต่างจากเศษผ้าขี้ริ้ว ผมอยากหัวเราะกับสิ่งที่เห็นตรงหน้า แต่กลับหัวเราะไม่ออก “เป็นไง มึงยังไม่ตายนี่หว่า” ผมใช้เท้าเขี่ยคนที่นอนหอบหายใจถี่กระชั้น ไปหน้าซึ่งโซกไปด้วยเลือดหันมามองแววตาเคียดแค้นอย่างเห็นได้ชัด มันก็ไม่ต่างจากความรู้สึกของผมในวันนั้น... “เป็นแค่หมาลอบกัด...อย่างมึง กุสมเพชวะ” คนถูกกระทำกัดฟันพูด แม้ร่างกายจะอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถกระดิกตัวได้แล้วก็ตาม ผมย่อเข่าลง เอื้อมมือไปจับลำคอแกร่งไว้เหมือนที่ครั้งหนึ่งมันเคยทำกับผม” [5] ความรุนแรงทางร่างกายที่เกิดจากการใช้พรตพวกของตนเองในการแก้แค้นอีกฝ่าย และทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บจนไม่สามารถลุกขึ้นมาตอบโต้ได้ หลังจากนั้นตนเองค่อยเข้ามาซ้ำเติมอีกครั้ง เป็นพฤติกรรมที่มีการเจตนาในการลอบทำร้ายอีกฝ่ายเพื่อให้อีกฝ่ายเกิดการบาดเจ็บทางร่างกายและจิตใจเหมือนครั้งที่ตนเองถูกกระทำ เป็นความรุนแรงที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมกัน ผลัดกันแก้แค้นไปเรื่อย ๆ อย่างต่อเนื่องและไม่มีที่สิ้นสุด

1.1.3 การทำร้ายโดยตรง เช่น ตบ ต่อย ตีตัวละคร หรือการทะเลาะวิวาท อาจเกิดมาจากการเข้าใจผิดหรือการไม่รู้ถึงภูมิหลังของอีกฝ่ายจึงนำมา ซึ่งการถูกข่มเหงรังแกอย่างซ้ำ ๆ ต่อเนื่อง โดยที่อีกฝ่ายไม่สามารถตอบโต้ได้ และทำให้ผู้ถูกกระทำเกิดการเก็บกดที่พร้อมจะระบายออกมาเป็นความรุนแรงได้ ดังตัวอย่าง “กูเสียใจจริง ๆ วะ เอาเถอะอย่างน้อย มึงก็ไม่มีพ่อแม่คอยดูแล อย่างน้อยคนที่เคยอยู่กับมึงก็ตายไปหมดแล้วจะเอาอะไรกับคนอย่างมี...” ผัวะ! ผมไม่มีโอกาสได้พูดจนจบประโยค เพราะถูกกำปั้นสวนเข้ามาที่หน้าเสียก่อน ความแรงของมันทำให้รู้สึกเวียนหัว แต่เมื่อหันมาเผชิญหน้ากับเจ้าของหมัดนั้นผมก็ได้แต่กัดฟันกรอด “มึงกล้าต่อยกูหรือ” “เออ! กูจะทำมากกว่านี้อีก ถึงตายกูก็จะทำ” ผมที่ยังมีนจากการถูกต่อยไปก่อนหน้าไม่ทันได้ตั้งหลัก ไหววินท์ก็ถลาเข้ามาดั้นไหลของผมอย่างแรง มันทั้งเตะมาที่ขา ขณะมือก็ไม่หยุดชกมาที่หน้าอยู่หลายครั้งจนล้มลงเมื่อได้โอกาสมันก็ขึ้นคร่อมช่วงเอวของผม กดร่างตึงไว้กับพื้นคอนกรีตแข็งกระด้างพร้อมกับร่ำไห้มาที่หน้าไม่หยุด” [4] ความรุนแรงที่เกิดจากการเก็บกดและถูกนำปมด้อยเรื่องการไม่มีพ่อแม่มาล้อ ทำให้ผู้ถูกกระทำเลือกที่จะใช้กำลังประทุษร้ายอีกฝ่าย โดยการต่อยเข้าที่ใบหน้าอย่างไม่ยั้งมือ เพื่อระบายความโกรธออกมาและเพื่อให้อีกฝ่ายเกิดความเจ็บปวดทางร่างกาย โดยผู้กระทำได้ทำร้ายร่างกายด้วยการชกต่อยและเตะขาอีกฝ่ายให้ล้มลงไป หลังจากนั้นก็ได้ขึ้นคร่อมร่างกายกดไว้กับพื้นเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายสามารถตอบโต้ได้

1.2 ความรุนแรงทางเพศ เป็นความรุนแรงที่เกิดมาจากการปรารถนาทางเพศ หรือเป็นการกระทำที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ถูกกระทำเป็นเครื่องมือ เพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้กระทำ อาจเกิดจากการมีข้อแลกเปลี่ยน หรือข้อตกลงร่วมกันกระทำที่ผู้กระทำต้องการใช้ฝ่ายที่ถูกกระทำเพื่อเป็นการตอบสนองทางเพศของตนเอง เกิดจากการบังคับ ขู่เข็ญ โดยที่ฝ่ายผู้ถูกกระทำไม่เต็มใจ หรืออาจมีข้อแลกเปลี่ยนสิ่งตอบแทน [6]

ซึ่งนวนิยายวายเรื่อง ร้ายเตียงสา และอาคเนย์ ของ JittiRain ได้ปรากฏความรุนแรงทางเพศ ได้แก่ การคุกคามทางเพศ และการพยายามข่มขืน ดังนี้

1.2.1 การคุกคามทางเพศ มีสาเหตุมาจากการพูดข่มขู่อีกฝ่ายในเชิงคุกคาม เพื่อที่จะแลกมากับการไม่พูดความลับของอีกฝ่าย ดังตัวอย่าง “มึงต้องการอะไรวะเมธ ถ้าทำได้ก็จะทำทุกอย่างเลย” สุดท้ายก็ยอมจำนนต่ออีกฝ่ายเพราะความไม่สู้ของตัวเอง หรือจะพูดง่าย ๆ ก็คือคนมีความผิดอย่างผมจะไปตอบโต้อะไรใครได้ ไอ้เมธโน้มน้าเข้ามาใกล้จนรู้สึกได้ถึงลมหายใจที่กำลังเป่ารดหน้า ไม่นานผมก็ได้ยินน้ำเสียงเย็นเยียบดังขึ้นมาในสตประสาท “นอนกับกูสิ” “ไอ้สัตว์ มึงมันเหี้ย!” ผมสบถอย่างลึ้มตัว ผลักร่างสูงแกร่งของอีกฝ่ายให้ถอยไปด้านหลังด้วยความกรุ่นโกรธ “ก็แค่นอนจนกว่าจะพอใจ นอนซ้า ๆ เหมือนที่ถึงทำกับเพื่อนกู” [4] เมธได้ไปรู้ความลับของวินท์มาและได้เกิดการคุกคามทางเพศ โดยเมธที่รู้ว่าตัวคนที่แท้จริงของวินท์เป็นเพียงเด็กกำพร้าที่ไม่ได้รวยดังที่วินท์เคยพูดไว้ และพยายามพูดจาข่มขู่ให้วินท์หวาดกลัวที่จะถูกประจาน เมธได้ยื่นข้อเสนอ คือ ให้วินท์ไปหลับนอนกับตน ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าวินท์เองก็ยังคบกับภาคที่เป็นเพื่อนสนิทของตนเอง แต่วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของเมธ คือ การพยายามทำให้วินท์ลดคุณค่าตัวเอง ยอมหลับนอนกับตน เพื่อที่ผลสุดท้ายอาจทำให้วินท์เกิดความผิดมากกว่าการโกหก ความรุนแรงดังกล่าวเป็นความรุนแรงทางเพศที่เกิดจากการคุกคามทางเพศ อีกด้วย

1.2.2 การพยายามข่มขืน เกิดจากการพยายามข่มขืนผู้ถูกกระทำด้วยความปรารถนาทางเพศ หรือใช้แก้มัดอีกฝ่าย เพื่อทำให้อีกฝ่ายเจ็บปวดอย่างรุนแรง “ผมไม่ปล่อยให้คนที่ตัวเองเกลียดพูดพล่ามใด ๆ เพราะรู้สึกหวนหวนเต็มแก่ รับผิดชอบการประคบปากลงบนริมฝีปากร้อนผ่าวจากพิษไข้ สอดลิ้นรูล้ำเข้าไปในโพรงปาก เกี่ยวกระหวัดหยอกล้ออย่างรุนแรง “ไอ้ย!” ปฏิกริยาตอบกลับเกิดขึ้นในระยะเวลาอันสั้น หลังผมเผลอพลาดมือลงบนซีกหน้าด้านซ้ายของไอ้เนย์ทันทีที่ถูกคมฟันของมันกัดเข้าอย่างแรงจนอีกฝ่ายร้องออกมาด้วยความเจ็บ เจ้าตัวยกมือข้างหนึ่งที่ไม่ถูกยึดไว้ขึ้นมาประคบข้างแก้ม ขณะร่างกายบอบบางนั้นแข็งทื่อราวกับหุ่นยนต์ “อะ...ไอ้บูน” “ใครบอกให้มึงกัดกูวะ” “อย่าทำอะไรกูเลย มึงไม่เคยคิดจะข่มขืนกูอยู่แล้วใช่ไหม... ใช่มัย” [5] บูนพยายามข่มขืนอาคเนย์อีกครั้ง โดยที่อาคเนย์ไม่ยินยอมและเกิดการไอ้ หรือเกิดการต่อต้านจากอาคเนย์ แต่บูนพาก็ไม่มีท่าทีว่าจะหยุดทำจนรุกเข้ามาจูบปากของอาคเนย์ ทำให้อาคเนย์ต้องกัดลิ้นของบูนพาคือจะทำให้อีกฝ่ายหยุด แต่นั่นก็ทำให้บูนพาคเผลอทำร้ายร่างกายอีกฝ่ายโดยที่ไม่คิดว่าเหตุการณ์ในครั้งนี้จะทำให้อาคเนย์เกิดความหวาดกลัวจนเกิดความซับซ้อนทางอารมณ์และทำให้อาการของโรค PTSD หรือโรคความผิดปกติทางจิตใจภายหลังเหตุการณ์รุนแรงกำเริบขึ้นมาอีกครั้ง

1.3 ความรุนแรงทางจิตใจ เป็นการทำร้ายจิตใจที่ทำให้ผู้ถูกกระทำได้รับความอับอาย รู้สึกด้อยค่า หรืออาจกล่าวได้ว่า เป็นการพูดหรือกระทำบางสิ่งโดยมีเจตนา หรือไม่มีเจตนาในการทำร้ายความรู้สึกของผู้ถูกกระทำในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรืออาจมีระยะที่ยาวนาน เช่น การพูดถึงปด้อยของคนอื่น การทำให้รู้สึกหวาดกลัว และการทำให้ผู้อื่นเกิดความอับอาย เป็นต้น [3] ซึ่งนวนิยายวายเรื่อง ร้ายเตียงสา และอาคเนย์ ของ JittiRain ปรากฏความรุนแรงทางจิตใจ ดังนี้

1.3.1 การทำร้ายจิตใจจากคนในสังคม เกิดจากคนในสังคม หรือคนรอบข้างซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อื่น หรือเพื่อให้เกิดความเสียหายที่นำมาซึ่งการอับอายต่อผู้ถูกกระทำ ดังตัวอย่าง “ทำไมยัง เมื่อรู้ว่าเพื่อนชอบหลอกตัวเอง จะช่วยเขาอย่างไรได้บ้าง” เจ้าของ สเตตัสนี้เป็นเพื่อนผู้หญิงในห้องที่ผมไม่ค่อยสนิทด้วยเท่าไร ข้อความนี้โพสต์ไว้เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน มีคนเข้าไปแสดงความเห็นมากมาย

“ก่อนอื่น ยอมรับตัวเองให้ได้ก่อน หลอกตัวเองและคนอื่นมานานเป็นปี คิดว่าน่าจะมีปัญหาทางจิต” “ช่วยทำไม เขายังไม่เคยเห็นหัวเราว่าเป็นเพื่อนเลยด้วยซ้ำ” “ไม่ได้โกรธที่จนนะ แต่โกรธที่โกหก” “ทำตัวน่าสมเพชวะ ถึงว่าหน้าตาไม่สามารถวัดระดับของจิตใจ” “ตรามากันทำไม คุณที่มีง่วงก่อนโพสต์รูปยิ้มมีความสุข 55555555” “ยิ้มเพราะหลอกคนอื่นได้นานว่านั่นหะ เดี่ยวอาจจะยิ้มไม่ออกแล้วเพราะโดนผัวทิ้ง” [4] ความรุนแรงทางจิตใจเกิดจากความไม่พอใจของเพื่อนร่วมห้องที่ถูกวินท์หลอกมาเป็นเวลา 1 ปี จึงเลือกแก้ไขปัญหาด้วยการโพสต์ข้อความเสียดสีลงในโซเชียลเพื่อพยายามทำให้วินท์เกิดความเจ็บปวด แต่ผลที่ตามมา คือ การที่เพื่อนคนอื่น ๆ ได้เข้ามารุมต่อว่าวินท์ในทางที่เสียหาย บางคนก็ไม่ได้สนิทสนมกัน แต่เลือกที่จะใช้คำพูดถากถาง เสียดสีอีกฝ่ายอย่างรุนแรง โดยไม่ให้อธิบายหรือถามความจริงจากแม่แต่อย่างใด

1.3.2 การทำร้ายจิตใจจากกลุ่มเพื่อนสนิท หรือคนรัก การทำร้ายจิตใจบางครั้งเกิดจากการดูถูกกัน ซึ่งเป็นการใช้คำพูดในเชิงดูหมิ่น หรือเหยียดหยามอีกฝ่ายให้เกิดความเจ็บปวด อาจเกิดมาจากการเข้าใจผิดและฝังใจ จึงทำให้เกิดความแตกหักกัน ดังตัวอย่าง “มึงน่าจะถามตัวเองมากกว่า เพราะทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันก็เป็นเพราะมึง” “มึงรู้ดีว่ามันคืออุบัติเหตุ” ทำไมผมถึงเป็นคนเดียวที่ถูกยัดเยียดความผิดทุกอย่าง ทำไมถึงไม่มีใครเข้าใจว่าคนที่เจ็บปวดมากที่สุดก็คือผม ไม่มีเลย “ไม่ใช่! มันเป็นเพราะมึง เป็นความผิดของมึง” “มึงก็ผิดด้วยเหมือนกัน” “ว่าไงนะ! มึงกล้าพูดได้ยังงี้ว่ากูผิด ทั้งหมดมันเริ่มต้นจากจึงไม่ใช่เธอ รักกูมากสินะ” “...” “แต่กับกูอะ แม่ยังรู้สึกขยะแขยงมึงฉิบหายเลยวะ โคตรสกปรก”[5] ความรุนแรงนี้เกิดจากการเข้าใจผิด และไม่รู้ว่าแท้จริงเหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นอย่างไร หรือเชื่อมือในความคิดของตนเอง จนพยายามยัดเยียดคำว่า ฆาตกร ให้แก่อีกฝ่าย ทั้งที่แท้จริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น นับว่าเป็นความรุนแรงทางจิตใจที่ร้ายแรงและฝังลึกลงไปจิตใจของอีกฝ่าย การเข้าใจผิดอาจทำให้เกิดอคติและพยายามพูดจาเสียดสี หรือพูดจาเสีย ๆ หาย ๆ เพื่อให้อีกฝ่ายเจ็บปวด

1.4 ความรุนแรงที่เกิดจากการถูกทอดทิ้ง กักขังหน่วงเหนี่ยว เป็นความรุนแรงที่เกิดจากคนในครอบครัวและคนใกล้ชิด เช่น พ่อ แม่ เพื่อน คนรู้จัก เป็นต้น การไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่และคุ้มครองอย่างเหมาะสมเพียงพอ รวมถึงการทอดทิ้งทางกาย หมายถึง ไม่ให้อาหารอย่างเพียงพอ ไม่ดูแลสุขภาพ ไม่ดูแลยามเจ็บป่วย ไม่คุ้มครองจากอันตรายหรืออุบัติเหตุในที่นี้ ได้แก่ ทอดทิ้งไว้กับบุคคลรับจ้างเลี้ยงเด็กหรือที่สาธารณะ เช่น สถานรับเลี้ยงเด็ก สถานพยาบาล บ้านพักคนชรา เป็นต้น [3] ซึ่งนวนิยายวายเรื่อง ร้ายเตียงสาและอาคเนย์ ของ JittiRain ได้ปรากฏความรุนแรงทางจิตใจ ได้แก่ การถูกทอดทิ้ง และการถูกกักขังหน่วงเหนี่ยว ดังนี้

1.4.1 การถูกทอดทิ้ง เกิดจากความมักง่ายของผู้ให้กำเนิด ที่ไม่รู้จักป้องกันจนทำให้เกิดการตั้งครรภ์ และไม่รับผิดชอบต่อสังคม เมื่อคลอดออกมาก็ไม่เลี้ยงดูหรือนำไปทิ้ง นอกจากนี้การถูกทอดทิ้งอาจเกิดมาจากการที่พ่อไปมีเมียใหม่ และได้ทิ้งครอบครัวไปมีครอบครัวใหม่ ดังชีวิตของวินท์ที่ถูกนำมาทิ้งไว้ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ดังตัวอย่าง “นานมาแล้วมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งเติบโตขึ้นมาบนโลก โลกที่ไม่เคยมีใครต้องการเพราะหลังจากลืมตาดูโลกแค่วันเดียว เขากลับพบว่าตัวเองถูกทิ้งไว้ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และนั่นคือตัวผมที่ไม่มีแม่แต่ชื่อและนามสกุลแม่ไม่เคยทิ้งอะไรไว้ให้เลยนอกจากผ้าอ้อมแค่ผืนเดียว ตั้งแต่เลิกจนโตผมอยู่กับพี่น้องและเพื่อนในสถานรับเลี้ยงอีกมากมาย เรามีความสุขกันมาก ถึงจะกินไม่อิ่มเท่าไร แต่ก็ได้นอนหลับสนิททุกคืน ผมหวังว่าตัวเองจะอยู่ที่นี้ไปอีกนานเพราะมันก็ไม่ได้แย” [4] ความรุนแรงทางจิตใจที่เกิดจากการถูกทอดทิ้ง เพราะความไม่พร้อมของผู้เป็นพ่อหรือแม่ เมื่อคลอดเด็กออกมาก็นำไปทิ้งไว้ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าตั้งแต่ยังเล็ก ผลักภาระให้กับผู้อื่น ทำให้วินท์ไม่รู้ว่ามีพ่อแม่

ของตนเป็นใคร และเติบโตมาในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าอย่างยากลำบาก ปัญหาดังกล่าวอาจเกิดผลเสียต่อตัวเด็กในภายหลังได้

1.4.2 การถูกกักขังห้วงเหนียว เป็นความรุนแรงที่ผู้กระทำได้กักขังห้วงเหนียวผู้ถูกกระทำ เพื่อใช้ลงโทษ หรือเพื่อจำกัดขอบเขตไม่ให้ผู้ถูกกระทำ และพยายามไม่ให้อีกฝ่ายตอบโต้ตนเองได้ ดังตัวอย่าง “อยู่ทบทวนการกระทำของตัวเองซะ ถ้ายังกล้าเล่นกับกู ข้อทำอีกข้างมึงหักแน่!” ไอ้บูกัดฟันพูดเสียงเย็น ก่อนเดินออกไป เสียงล็อกประตูจากทางด้านนอกแว่วเข้าโสตประสาท ส่งผลให้ความอดทนที่มีทั้งหมดขาดสะบั้น จนต้องแหกปากร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด แถมยังเจ็บใจที่ความพยายามของผม ไม่ได้ทำให้มันรู้สึกระคายผิวด้วยซ้ำ” [5] ความรุนแรงทางจิตใจที่เกิดจากการถูกกักขังห้วงเหนียว เกิดจากไม่ต้องการให้อีกฝ่ายสามารถมาตอบโต้ตนเองได้ บุรพาจึงจับอาคเนย์ไปขังไว้ในห้องน้ำ เพื่อให้อาคเนย์ได้ทบทวนตนเอง ซึ่งเป็นการกระทำที่โหดร้าย เพราะก่อนหน้านี้บุรพาได้ทำร้ายร่างกาย จนทำให้อาคเนย์ข้อเท้าหัก และไม่ยอมให้รักษาในทันที จนส่งผลให้เกิดอันตรายอื่น ๆ ในภายหลัง

2. ผลที่เกิดจากความรุนแรง การใช้ความรุนแรงทางร่างกาย ทางเพศ ทางจิตใจ และการถูกทอดทิ้ง หรือการกักขัง ทำให้เกิดผลเสียต่าง ๆ ที่ตามมาในภายหลังกับผู้ถูกกระทำ ดังนี้

2.1 ความคิดเปลี่ยนแปลงในทางลบ ความรุนแรงมีผลต่อความคิดของตัวละคร ทำให้ตัวละครเกิดอคติ และเริ่มมองโลกในแง่ร้ายขึ้น ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ที่วินท์ถูกพ่อและแม่บุญธรรมทุบตีและกักขังไว้ในห้องเก็บของ ดังตัวอย่าง “พ่อเดินตามออกมาด้วยสีหน้าจู้จี้เล็กน้อย พ่อเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นท่านก็หัวผมกลับมาที่ห้องเก็บของ จากนั้นก็ล็อกกุญแจขังไว้โดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว ในคืนนั้นร่างกายผมมีแต่บาดแผล ทั้งร่องรอยฝ่ามือของแม่ที่ขึ้นสีช้ำเอาไว้ทั้งตัว ผมอยากหนีไปที่ไหนก็ได้ที่ไม่ต้องเจอกับคนใจร้าย เอาแต่ร้องไห้และสวดภาวนาไม่หยุด “ยายมารับวินท์หน่อย มารับวินท์ได้มั้ย” แนนอนว่ายายมา เธอมาในความฝันและก็จางหายในเช้าวันรุ่งขึ้นโดยไม่ได้พาผมกลับไปด้วย” [4] ผลที่เกิดมาจากความรุนแรงที่ถูกพ่อเลี้ยงกักขังห้วงเหนียวและถูกแม่เลี้ยงทุบตี ทำให้วินท์เกิดอคติต่อตัวพ่อเลี้ยงและแม่เลี้ยง เกิดความคิดไม่อยากอยู่ในบ้านหลังนี้และอยากหนีออกจากบ้าน การกระทำของพ่อเลี้ยงและแม่เลี้ยงของวินท์นั้น ทำให้เด็กเกิดความคิดที่อคติ และเริ่มกลัวพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยงมากกว่าเดิม จนทำให้เกิดผลกระทบต่าง ๆ ต่อตัวเด็กตามมาในภายหลัง

2.2 อารมณ์ขุ่นมัวและเกรี้ยวกราด จากข้อมูลพบว่า ความรุนแรงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร ทำให้อารมณ์ของตัวละครเปลี่ยนแปลงไปตามความรุนแรง ได้แก่ อารมณ์ขุ่นมัว เกรี้ยวกราด ดังนี้

2.2.1 อารมณ์ขุ่นมัว เป็นความรุนแรงทำให้ตัวละครเกิดอารมณ์ขุ่นมัว อาการไม่แจ่มใส ร่าเริง ไม่มีความสุข หรือไม่เบิกบานต่อสิ่งรอบข้าง ดังตัวอย่าง “ผมฝันเปลือกตามองภาพตรงหน้าอย่างยากลำบาก เพดานสีขาวยังเป็นสิ่งเดียวที่มองเห็น ไม่นานมันก็ถูกบดบังอีกครั้งด้วยน้ำใส ๆ ที่เอ่อลลออกอยู่ตรงขอบ ผมไม่อยากจะร้องไห้หรืออ่อนแอ แต่บางครั้งความรู้สึกที่ถูกกดเอาไว้ภายในมันก็เป็นสิ่งที่เกินควบคุม ทำได้เพียงแค่ปล่อยน้ำตาให้ไหลรินปะปนไปกับหยดน้ำบนใบหน้า ถ้าให้ผมทำตามข้อตกลงก็คงไม่ใช่เรื่องยากเพราะเวลาเพียงหนึ่งสัปดาห์มันไม่นานถึงขนาดฝันทำไม่ได้” [5] ความรุนแรงที่เกิดขึ้น ทำให้อาคเนย์ต้องร้องไห้ออกมา แม้นตนเองจะไม่อยากร้องไห้หรือแสดงอาการอ่อนแอ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับไปกระตุ้นจิตใจและความรู้สึกที่อยู่ในส่วนลึกที่เก็บไว้จนต้องปล่อยให้น้ำตาไหลออกมา การทะเลาะวิวาทของทั้งสองคน ส่งผลกระทบทำให้ตัวละครเกิดอาการขุ่นมัว ไม่แจ่มใสทุกครั้ง

2.2.2 อารมณ์เกรี้ยวกราด เป็นผลที่เกิดจากความรุนแรงที่ทำให้ตัวละครเกิดอารมณ์เกรี้ยวกราด และแสดงกิริยาท่าทางดูร้าย ดังตัวอย่าง “ผัวะ ผัวะ ผัวะ แค่นี้ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าถลาเข้าไปชนหน้าไอเมธตอนไหน แต่คำพูดแทงใจดำของมันทำให้ผมหนึ่งเฉยอีกไม่ได้ กำปั้นแค่นี้ยังน้อยไปกับสิ่งที่ปากมันพูด ผมยอมเจ็บมือต่อให้กระดูกแตกก็ไม่ยอมรามือ ผัวะ ผัวะ แรงแผดสามที่ผมใส่ลงไปเป็นความอัดอั้นตันใจที่ไม่มีใครรู้ แต่ยังไม่ทันจะได้ระบายมันออกมาอีกมันมีคนหนึ่งที่เหลือก็เข้ามาแยกผมออกจากร่างสูงชะง่อน” [4] อารมณ์ดังกล่าวเกิดจากตัวละครถูกทำร้ายจิตใจด้วยคำพูด และถูกชกต่อยจนส่งผลเกิดอารมณ์โมโห และเกรี้ยวกราด ดังที่วินท์พุ่งตัวเข้าไปชนเมธ เพราะไม่พอใจที่ถูกเมธพูดจาทำร้ายจิตใจ เมื่อกลุ่มเพื่อนของเมธเห็นเช่นนั้น จึงใช้วิธีรุมกระที่วินท์

2.3 อาการผิดปกติอื่น ๆ เช่น เกิดอาการซึมเศร้า คิดฆ่าตัวตาย หรือทำร้ายร่างกายตนเอง ซึ่งเป็นผลมาจากการถูกทำร้ายทั้งทางร่างกาย จิตใจ เพศ และการถูกทอดทิ้ง หรือกักขังหนองเหนียว ดังนี้

2.3.1 เกิดอาการซึมเศร้า เป็นผลที่เกิดจากความรุนแรงที่ทำให้ตัวละครเกิดอาการซึมเศร้า เบื่อง่าย เหม่อลอย นอนไม่หลับ และฝันร้าย นอกจากนี้อาการซึมเศรียังส่งผลให้เกิด การมองโลกในแง่ร้ายด้วย ดังตัวอย่าง “คืนนี้ก็ยังฝันเรื่องเดิม ๆ มันเกิดขึ้นครั้งแรกเมื่ออาทิตย์ก่อน หลังจากนั้นก็บ่อยขึ้นเรื่อย ๆ จนต้องไปพบหมอก่อนจะได้รับยาคลายเครียดกลับมาหนึ่งเดือนแล้วนับจากวันที่ไอ้เนย์ย้ายออกไป ในช่วงเวลาที่ความสับสนและอารมณ์แปรปรวนเป็นใหญ่ ผมกลับรู้สึกเกลียดมัน...กรรไกรตัดกระดาษถูกเงยขึ้นเหนือหัว ใช้เวลาลองกะคร่าว ๆ จากสายตา จากนั้นก็ตกลงไป เส้นผมสีแดงกระจุกหนึ่งร่วงหล่นลงบนเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า พอผมมองดูความรู้สึกสบายใจก็ค่อย ๆ เพิ่มขึ้นอย่างน่าประหลาดผมเลยตัดอีก...” [5] อาการของบุรพา เป็นผลมาจากการรู้สึกผิดต่อการกระทำของตนเองในอดีตที่ได้ทำร้ายร่างกาย จิตใจ กักขัง และพยายามข่มขืนอาคเนย์ ทำให้ตนเองรู้สึกผิดและอยากแก้ไขทุกอย่าง แต่ก็สายเกินไป เพราะอาคเนย์ได้หนีไปบ่บัดรักษาโรค และไปใช้ชีวิตใหม่ ทำให้บุรพาต้องกลายเป็นคนซึมเศร้า บุรพานอนฝันร้าย จนต้องลุกขึ้นมาหยิบกรรไกรตัดผมของตนเองที่เคยรักและหวงแหน

2.3.2 คิดฆ่าตัวตาย เป็นผลที่เกิดจากความรุนแรงทำให้ตัวละครคิดฆ่าตัวตาย เพื่อที่จะได้หายไปจากโลกใบนี้ และหนีความเจ็บปวดต่าง ๆ ดังตัวอย่าง “เพล้ง! เสียงแก้วน้ำตกแตก รู้ตัวอีกที่ผมพบว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ในห้องน้ำ มองดูใบหน้าชูปชิตผ่านกระจก แต่ก็ยังคงยิ้ม ผมมองเห็นบ้านที่คิดถึงอยู่เสมอในดวงตาทั้งสองข้าง ให้เป็นผมคนเดียวที่คิดถึงมันเถอะ ให้ผมได้กลับไปที่นี่โดยที่ไม่มีใครต้องเจ็บปวดหรืออดทนเพื่อผมอีก นี่เป็นความพยายามครั้งที่สาม หลายคนมองมันเป็นความคิดที่โง่งม กระทำบางอย่างวนเวียนอยู่แบบนั้น เหมือนสมองไม่ได้รับการพัฒนา แต่ใครจะรู้ จิตใจต่างหากที่มันเกินเยียวยา เอาจริง ๆ มันไม่เหลือแรงให้ก้าวขากลับไปเรียนเลยด้วยซ้ำ ผมไม่รู้ว่าตัวเองเกิดมาเพื่ออะไร ไม่มีอีกแล้ว เศษแก้วกระจัดกระจายอยู่บนพื้น ผมกวาดตามองดูมันครุ่นใหญ่ ก่อนหยิบชิ้นหนึ่งที่ตกอยู่ใกล้ฝ่าเท้าขึ้นมา ความคมของมันคงน่าจะพอกรีดผิวหนัง” [4] เหตุการณ์นี้เป็นตอนที่วินท์ทำแก้วตกแตก และเกิดการเหม่อลอย จึงหยิบเศษแก้วที่แตกขึ้นมากรีดข้อมือตนเอง เพื่อที่จะทำให้ตนเองหายไปจากโลกนี้ การทำร้ายร่างกายในครั้งนี้ของวินท์เป็นการพยายามฆ่าตัวตายครั้งที่ 3 เนื่องจากถูกทำร้ายร่างกายและจิตใจ จนทำให้หมดกำลังในการใช้ชีวิต อีกเหตุผลหนึ่งมาจากการกินยาที่ใช้รักษาโรคหลายชนิด ทำให้ตนเองคิดช้า ทำทุกอย่างช้าลงไม่เหมือนแต่ก่อน จึงพยายามหาวิธีหายไปจากโลกนี้ อีกครั้ง เห็นได้จากเหตุการณ์ที่วินท์พยายามฆ่าตัวตายเป็นครั้งสุดท้าย

2.3.3 ทำร้ายร่างกายตนเอง เป็นผลที่เกิดจากความรุนแรงที่ทำให้เกิดการทำร้ายร่างกายตัวเอง ผู้วิจัยพบว่าในนวนิยายเรื่องอาคเนย์ ตัวละคร “บุรพา” ทำร้ายตนเองด้วยการกรีดข้อมือ ดังตัวอย่าง

“เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นมันเป็นเพราะผมเอง ไม่มีใครผิดนอกจากผม ตลอดระยะเวลาเกือบปีที่ผ่านมา นับตั้งแต่บอกลากับอาคเนย์โลกที่ผมรับรู้ได้แต่ความเจ็บปวด และมีกรรมมาทุกครั้งเวลาที่รู้สึกโหยหา อยากเจออีกฝ่าย ซึ่งคงไม่ดีแน่ ๆ หากไอ้เนี้ยต้องมาเจอหน้าผมซ้ำ ๆ ราวกับฝันร้ายที่ตามหลอกหลอน ดังนั้นผมจึงหาทางออกให้กับตัวเอง ผมไม่ได้อยากตาย แต่การกรีดข้อมือวันละแผลทำให้ร่างกายได้เผชิญกับความเจ็บปวด เลือดสีแดงฉานไหลออกมาไม่นานก็แห้งรอยแผลเป็นเอาไว้ ความเจ็บจากการทำร้ายตัวเองช่วยให้ผมลืมความร้าวรานของการไม่มีอาคเนย์อยู่ 237 วันที่ไม่ได้เจอ ผมมีแผลบนข้อมือ 237 แผล ทั้งรอยเก่าและใหม่ปะปนกันอยู่บนผิวหนังที่ยังคงถูกกรีดซ้ำ ๆ อยู่อย่างนั้น” [5] การทำร้ายร่างกายของบุรพา เกิดจากเขารู้สึกผิดที่ทำร้ายอาคเนย์ เขาจึงทำร้ายตนเองโดยการกรีดข้อมือตนเองวันละแผลจนครบ 237 แผล เท่ากับวันที่ไม่เจอกับอาคเนย์ เพื่อที่จะช่วยให้ลืมความเจ็บปวดในอดีต

3. การเยียวบาดแผลที่เกิดจากความรุนแรง พบว่าผู้แต่งได้สอดแทรก การเยียวบาดแผลที่เกิดจากความรุนแรงไว้ในเรื่อง ซึ่งการเยียวบาดแผลที่เกิดจากความรุนแรงในที่นี้ หมายถึง การเยียวบาดแผลที่ทางร่างกายและภายในจิตใจ ซึ่งบาดแผลที่เกิดจากร่างกาย เช่น การถูกทุบตี การถูกลอบทำร้าย เป็นต้น ส่วนบาดแผลที่เกิดจากภายในจิตใจ เช่น การถูกดูถูก การทำให้รู้สึกหวาดกลัว เป็นต้น ดังนี้

3.1 การมอบความรัก การเยียวด้วยความรัก ทำให้ตัวละครที่ได้รับผลกระทบจากความรุนแรง รู้สึกอยากใช้ชีวิตต่อและช่วยเติมเต็มความรักที่ตัวละครพยายามโหยหาจากคนรอบข้าง ดังตัวอย่าง “ผมหมุนตัวเปลี่ยนเสื้อผ้า ที่แต่เดิมเปียกชุ่มให้ตัวเอง ก่อนคลานตามชั้นมานอนบนเตียง วินท์ขดตัวในอ้อมกอดของผม ความเงิบงั้นปกคลุมเราไปชั่วขณะหนึ่ง นานหลายนาที กระทั่งเข้าใจว่าเขาคงหลับแล้ว แต่ไม่เลย... เขายังคงร้องไห้ ผมกอดกระชับร่างบางนั้นเอาไว้ให้แน่นขึ้น ภาพในอดีตไหลเวียนเข้ามาในหัวไม่หยุด ผมเห็นรอยยิ้มของวินท์ในวันแรกที่เราเจอกัน วันนั้นอากาศดีมากทุกอย่างสดใสไปหมด ผมไม่รู้ว่าความรู้สึก ณ ขณะนั้นเป็นยังไง แต่ผมชอบรอยยิ้มนั้น ชอบจนลืมเหตุผลทุกอย่างบนโลกนี้ไปจนหมด ลืมแม้กระทั่งความจริงที่ว่า... ผมชอบไอ้เนม” [4] การเยียวบาดแผลด้วยการมอบความรัก เป็นตอนที่ภาคจะไปส่งเนมกลับบ้าน แต่ไปเจอวินท์ในสภาพที่ร้องไห้ ไม่มีร่องเท้าใส่ และมีมีบาดแผลเลือดไหล ภาคจึงรับวินท์ กลับคอนโดเพื่อไปทำแผลและให้นอนพัก ต่อมาก็นอนกอดวินท์จนลืมนอนไปเลยว่าตนเองชอบเนม การกระทำของภาคเป็นการเยียวโดยใช้ความรักที่ทั้งสองเคยมีต่อกัน เป็นความรักที่วินท์ยังโหยหาจากภาค และภาคเองก็ยังคงรักและผูกพันกับวินท์ แต่ด้วยอคติและโกรธที่วินท์โกหก ทำให้ภาคต้องใช้ความรุนแรงกับวินท์ การเยียวโดยใช้ความรักที่ภาคยังคงมีอยู่ ทำให้ทั้งสองได้กลับมารักกันอีกครั้ง

3.2 การแสดงความเห็นอกเห็นใจ การเยียวด้วยการกระทำที่เกิดจากการเห็นอกเห็นใจ และอยากให้ตัวละครที่ได้รับบาดแผลจากความรุนแรงหายดี และกลับมาสดใสไร้เงาอีกครั้ง ดังตัวอย่าง “มันใจแค่นี้ไหนว่าผมจะช่วยเขาได้” “ไม่มีอะไรมันใจ แต่ทั้งหมดของเขาเหลือแค่คุณเท่านั้น” ผมใช้เวลาไตร่ตรองความรู้สึกของตัวเอง ความต้องการลึก ๆ กับทางเลือกสองทางที่กำลังปรากฏอยู่ตรงหน้า หนึ่งในคือการเดินต่อไปโดยไม่หันหลังกลับ ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ผมตัดสินใจเลือกตั้งแต่แรก ทุกอย่างกำลังไปได้สวยทั้งความรักกับไอ้เนมและชีวิตประจำวันที่ไม่มีความกังวล อดีตที่ยังคงตามหลอกหลอน ในนั้นมีภาพของไอ้วินท์ซ้อนทับเต็มไปหมดและผมไม่สามารถสลัดทิ้งได้ อาจจะต้องใช้เวลา แต่ไม่รู้เมื่อไหร่ และหากไม่รู้ว่เมื่อไหร่ ยังไงตอนนี้ในหัวของผมก็ยังมีมันในนั้นอยู่ดี “ถ้าอย่างนั้น... ครับ ผมยินดีจะช่วย” [4] การเยียวด้วยการแสดงความเห็นอกเห็นใจ เป็นเหตุการณ์ที่ภาคได้ไปหาหมอที่รักษาวินท์ โดยการแนะนำจากพี่เตอร์ หมอขอให้ภาคช่วยเหลือวินท์เนื่องจากวินท์ป่วยเป็นโรคหลายบุคลิก ไม่เหลือใครที่สามารถ

ที่จะช่วยเหลือได้ ในตอนแรกภาคลังเลว่าจะช่วยดีไหม แต่สุดท้ายก็ยอมช่วย เพราะอยากให้วินท์หายดี กลับมาสดใสอีกครั้ง

3.3 การช่วยเหลือจากคนใกล้ชิด ในนวนิยายทั้งสองเรื่องได้นำเสนอการเยียวยาบาดแผลที่เกิดจากความรุนแรงด้วยการช่วยเหลือจากคนใกล้ชิด เช่น เพื่อน พี่ หรือครอบครัว เป็นต้น ดังนี้

3.3.1 การช่วยเหลือจากคนรัก เป็นวิธีการเยียวยาที่ดีอีกวิธีหนึ่ง เนื่องจากคนรักเป็นคน que เข้าใจความรู้สึกของตัวละคร และสามารถสนับสนุนในสิ่งที่ตัวละครต้องการ และสามารถทำให้ตัวละครหลุดพ้นจากความเจ็บปวดในอดีตได้ ดังตัวอย่าง “วินท์” เจ็บไปได้อึดใจหนึ่ง เสียงทุ้มก็เอ่ยกระซิบข้างหู “หืม” “สร้างบ้านในฝันของเรากันมัย บ้านที่วินท์ต้องการมาตลอด” บ้านในฝันที่มีภาคเป็นเจ้าของด้วยอีกคน กำลังถูกสร้างขึ้นจากแปลนบ้านที่ผมเคยออกแบบตอนเรียนมหาลัย หลังมุ่มมันตั้งใจว่าเราจะสร้างบ้าน แทนที่จะหลับฝันดีผมก็ไม่เคยนอนหลับเต็มอ้อมอีกเลย อาจเพราะรู้สึกมีความสุขจนแทบไม่ยอกนอนด้วยละมั้ง เราเริ่มกางแปลนไว้บนโต๊ะในคืนหนึ่ง นั่งคุยกันถึงสิ่งที่ต้องการและอยากปรับเปลี่ยนในทุกจุด ภาคอยากได้บ้านที่มีตาตฟ้า ผมเองก็ด้วย ภาคติดต่อวิศวกรที่จะมารับงานสร้างบ้านให้เราได้ในเวลาอันรวดเร็ว ก่อนจะหาทำเลที่จะสร้างบ้านด้วยกัน” [4] ภาคที่เป็นคนรักของวินท์ ได้สนับสนุนความฝันของวินท์ที่อยากมีบ้านที่อบอุ่นเป็นของตนเอง ก่อนหน้านั้นวินท์ได้ฝันร้ายถึงเหตุการณ์ความรุนแรงที่ถูกครอบครัวที่รับวินท์มาเลี้ยงทำร้าย จึงทำให้วินท์มีความฝันที่อยากจะทำบ้านเป็นของตนเอง เมื่อวินท์รู้ว่าภาคอยากจะทำบ้านให้วินท์ ทำให้วินท์มีความสุขมาก และหายจากการฝันร้าย

3.3.2 การช่วยเหลือจากเพื่อนหรือรุ่นพี่ เป็นการเยียวยาบาดแผลที่ทำให้ตัวละครรับรู้ว่ามีคนที่เข้าใจ และคอยช่วยเหลือ ทำให้มีกำลังใจในการใช้ชีวิตต่อไป และช่วยให้ตัวละครหายจากอาการหวาดกลัวจากสิ่งต่าง ๆ ได้ ดังตัวอย่าง “เบื่องหน้าเป็นถนนภายในหมู่บ้าน โชคดีที่เวลานี้ไม่มีรถผ่านไปผ่านมาแม้แต่คันเดียว ความกังวลจึงถูกตัดทิ้งไปแล้วเรื่องหนึ่ง เมื่อระยะทางโดยคร่าวซึ่งกะจากสายตาผ่านไปแล้วประมาณหนึ่งร้อยเมตร คำสั่งที่สองจึงถูกส่งต่อ “คราวนี้ลองเหยียบคันเร่งดู รักษาระดับไว้ไม่ให้เกินสามสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ไหวมัย” “จะ...จะลองดู” เหนือเริ่มผุดพรายตามกรอบหน้าเล็ก ไอ้เนี่ยพูดเสียงกุกกัก แต่ทั้งสายตาสองมือและเท้าเขายังคงทำงานประสานกันเป็นอย่างดี ความเร็วของรถเพิ่มขึ้น สองเท้าของผมเปลี่ยนจากเดินเป็นวิ่ง ทุ้มความสนใจทั้งหมดไปยังเขา “เก่งมาก อากเนย์” “กู...” “เป็นอะไรมัย ถ้าไม่ไหว มึงหยุดได้เนะ” เอ่ยพูดปนหอบจบ อีกฝ่ายกลับสายหัว “กูคิดว่ากูทำได้ กูไม่กลัวอีกแล้ว กูไม่กลัวอีกแล้ว...มึงเชื่อใจกูไหม” [5] บุรพาเป็นเพื่อนสนิทกับอากเนย์ ทั้งสองเกิดความเข้าใจผิดและใช้ความรุนแรงต่อกันและกัน ภายหลังเมื่อบุรพาทราบความจริงจึงกลับมาสนิทกันอีกครั้ง บุรพาช่วยให้อากเนย์สามารถกลับมาขับรถได้อีกครั้ง ซึ่งสามารถเยียวยาให้อากเนย์หายจากการกลัวการขับรถ และสามารถเยียวยาบาดแผลจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับทั้งสองได้ด้วย

3.4 การให้ออกาส การให้ออกาสกับตัวละครที่ได้รับผลกระทบจากความรุนแรง ได้เริ่มต้นชีวิตใหม่หรือให้ออกาสในการแก้ตัว นอกจากนี้ยังมีการให้ออกาสตัวละครได้ไปใช้ชีวิตของตนเอง ดังตัวอย่าง “ถ้าวันหนึ่งถ้าวันหนึ่งที่เขากลับมา มึงจะยอมปล่อยเขามัย” ผมถามเป็นคำถามสุดท้ายก่อนตัดสินใจ “วันที่วินท์กลับมาคือวันที่กูหายไป” “มันไม่ได้อยู่ที่กูแล้วว่าจะกลับมาหา มึงมัย แต่อยู่ที่วินท์ว่ายังรักมึงมากพอจะกลับมาหรือเปล่าแค่นั้น” “อืม มันคงไม่มีอะไรแย่ไปกว่านี้อีกแล้ว” เพราะงั้น... “กูเข้าใจ กูให้มึงไป” ไปใช้ชีวิตอิสระที่ต้องการ ส่วนผมจะยังอยู่ตรงนี้และใช้ชีวิตที่เหลือกับวินท์ในความทรงจำต่อไป” [4] ก่อนหน้านั้นภาคได้กักขังและนำพานไปรักษาโรคหลายบุคคลที่โรงพยาบาล เพื่อหวังว่าวันหนึ่งจะสามารถรักษาได้ และทำให้วินท์กลับมาหาตนเองอีกครั้ง แต่ดูเหมือนว่าวินท์จะไม่

กลับมา ซึ่งตัวเราเองก็ต่อต้านอย่างหนัก ทำให้ภาคตัดสินใจให้โอกาสเราได้ไปใช้ชีวิตเป็นของตนเอง เพราะไม่อยากให้เราทำร้ายร่างกายวินท์ ทั้งนี้การให้โอกาสยังสามารถเชื่อมความสัมพันธ์ที่เคยแตกหักกันมาก่อนได้ด้วย

3.5 การเปิดใจและยอมรับความจริง การเยียวยาบาดแผลที่เกิดจากการยอมรับความจริงที่เจ็บปวด ก็สามารถเยียวยาจิตใจได้เช่นเดียวกัน ดังตัวอย่าง “มันค้างคาใจแม่มานาน เพราะเริ่มละอายใจและสงสัยว่าสิ่งที่ทำไปมันถูกต้องแล้วหรือ ก่อนหน้านั้นเคยลองหาเหตุผลต่าง ๆ นานาขึ้นมาประกอบ แต่พอหักกลับมาความเจ็บแค้นที่เราทำให้จิ้นตาย แม่เลยมองว่ามันสมควรแล้ว” “แม่...ไม่ได้พูดความจริงกับนู” อะไรกัน “ในวันนั้น จิ้นโทรมาบอกแม่” “จิ้นเป็นคนคะยั้นคะยอให้เนย์ไปกับเธอเอง คนขับรถก็บอกแบบนั้น แต่ทางเรา...ตัวแม่เองกลับเป็นคนโทรไปเร่ง เพราะไม่อยากให้พ่อไว้วางใจที่ควบคุมลูกไม่ได้” “แม่จิ้นจะบอกว่าฝนกำลังตกหนักมาก แม่ก็ยังยืนคำขาดให้รีบกลับบ้านภายในเวลาที่กำหนด ไม่สนด้วยซ้ำว่าจะเดินทางลำบากแค่ไหน ยิ่งไงก็ต้องกลับมา แต่ไม่เคยคิดว่าเหตุการณ์มันจะเลวร้ายแบบนี้” ความเข้าใจพรั่งพรูออกมาไม่ขาดสาย ความจริงที่อัดอั้นมาตลอดสามปีและผมไม่เคยรู้ “พอเกิดอุบัติเหตุ แม่ก็เลือกโยนความผิดไปให้เขาเพื่อหวังว่าตัวเองจะได้รู้สึกดีขึ้น โดยไม่รู้เลยว่าเขาเองต้องจมอยู่กับความรู้สึกผิดเพียงลำพัง” [5] เหตุการณ์นี้เป็นตอนที่แม่ของจิ้นได้เรียกบุรพาเข้ามาพบเพื่อเล่าความจริงในวันเกิดเหตุให้บุรพาฟังว่าที่แท้จริงแล้วตนนั้นได้ปกปิดความจริงไว้ และได้โยนความผิดให้แก่อาคเนย์ จนเป็นเหตุที่ทำให้เกิดปัญหากัน ทำให้บุรพารู้สึกผิดและอยากแก้ไขความผิดต่าง ๆ ต่ออาคเนย์ ซึ่งในภายหลังทำให้อาคเนย์ได้หายจากโรคที่เป็นอยู่และมีชีวิตที่ดีขึ้น ส่วนแม่ของจิ้นก็ได้สบายใจขึ้นจากการเปิดใจเล่าความจริงและเป็นการเยียวยาที่ทำให้ตนเองไม่ยึดติดกับความแค้นที่มีต่ออาคเนย์ต่อไป

3.8 การให้อภัย การเยียวยาโดยการให้อภัยตัวละคร พบว่ามีผลต่อจิตใจของตัวละคร ทำให้ตัวละครสามารถที่จะกลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้อีกครั้ง ดังตัวอย่าง “เราจะเป็นเพื่อนกันได้ไหม” เสียงทุ้มเอื่อยถาม “ได้ เราจะยังเป็นเพื่อนกัน” ต่างคนต่างเงิบ รอนรณยนต์คันหูลีเลียเข้ามาจอดหน้าพาร์ตเมนต์กลางเก่ากลางใหม่ที่ผมอาศัยก็ถึงเวลาที่ต้องจากกันซะที ผมรู้สึกเปิดกระเป๋าเบ้หยิบเอารูปภาพที่ลงมือวาดในคาบเรียนยื่นให้กับคนตัวสูง มันเป็นรูปคู่ของภาคกับไอ้เนมที่ผมอยากมอบให้เป็นของขวัญ ผมไม่มีเงิน ดีที่สุดก็แค่นี้แหละ “ให้ภาคนะ ขอคุณสำหรับที่ผ่านมา” มือหารับไปจ้องมองดูครูหนึ่งก่อนจะเอ่ยกลับ “ในรูปหล่อกว่าตัวจริง” [4] การเยียวยาด้วยการให้อภัย เป็นตอนที่ภาคมาส่งวินท์ที่หอพัก และวินท์ได้ถามภาคว่า สามารถเป็นเพื่อนกับเขาเหมือนเดิมได้ไหม ภาคตอบว่ายังสามารถเป็นเพื่อนได้ วินท์จึงวาดภาพเพื่อเป็นของขวัญให้ภาค ส่วนภาคยอมให้อภัยวินท์ที่เคยโกหกภาคมาก่อน

สรุปและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ความรุนแรงในนวนิยายวายของ JittiRain ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายเรื่อง ร้ายเตียงสาและอาคเนย์ ได้นำเสนอความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ ที่เกิดกับตัวละครที่เป็นเพศชายรักชาย ผู้แต่งได้นำเสนอความรุนแรงไว้อย่างน่าสนใจ ทั้งยังสอดแทรกให้เห็นถึงผลกระทบที่ตามมาหลังจากเกิดความรุนแรง และนำเสนอวิธีการเยียวยาบาดแผลของตัวละคร ทั้งทางร่างกายและทางจิตใจไว้ในเรื่อง

ประเด็นแรก ความรุนแรงทางร่างกาย พบว่า ส่วนใหญ่มักจะใช้สิ่งของทำร้าย หรือการใช้กำลังในการทำร้ายร่างกาย มีสาเหตุมาจากการถูกยั่ว การเข้าใจผิด การสูญเสียอารมณ์ หรือความสัมพันธ์ที่ขาดหาย จึงทำให้เกิดการใช้กำลังในการทำร้ายกัน เช่น การชกต่อย การลอบทำร้าย การทะเลาะวิวาท ผู้แต่งได้นำเสนอให้เห็นว่า เมื่อความรุนแรงเกิดขึ้นในกลุ่มผู้ชายด้วยกัน จะทำให้ความรุนแรงทวีมากยิ่งขึ้น ประเด็นที่สอง ความรุนแรงทางเพศ พบว่า ผู้แต่งได้

นำเสนอให้เห็นความรุนแรงทางเพศที่เกิดขึ้นกับเพศชายรักชาย หรือผู้ชาย ซึ่งหากพูดถึงความรุนแรงทางเพศส่วนใหญ่จะนึกถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับเพศชายและเพศหญิง แต่ผู้แต่งได้พยายามสอดแทรกให้เห็นว่า ในปัจจุบันโลกของเราได้เปิดกว้างและยอมรับเพศทางเลือก หรือ LGBTQ+ มากยิ่งขึ้น จนทำให้เกิดกลุ่มเพศต่าง ๆ ขึ้นมา เช่น กลุ่มผู้หญิงรักผู้หญิง กลุ่มชายรักชาย กลุ่มที่รักได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง กลุ่มคนข้ามเพศ และความรุนแรงทางเพศไม่ได้เกิดเพียงแต่ผู้หญิง ความรุนแรงทางเพศสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเพศทุกวัย ไม่เว้นแม้แต่เพศชาย และเพศทางเลือก บางคนอาจจะมองว่าเป็นเรื่องปกติที่ผู้ชายจะใช้ความรุนแรงต่อกัน ไม่มีอะไรจะเสียหาย แต่ผลกระทบที่ตามมาทำให้เกิดความหวาดกลัวต่อคนรอบข้าง หรือเกิดผลกระทบทางจิตใจในระยะยาวได้ ประเด็นที่สาม ความรุนแรงทางจิตใจ พบว่า ผู้แต่งได้นำเสนอให้เห็นว่า ความรุนแรงทางจิตใจที่เกิดจากคำพูดหรือบทสนทนาของคนรอบข้างที่ได้พูดจาเสียดสี ประชดประชัน หรือด่าทอต่าง ๆ ทำให้ตัวละครเกิดความอับอาย เป็นการทำร้ายจิตใจ หรือทำให้เกิดความหวาดกลัวจนทำให้เกิดความเก็บกด เก็บตัว หรือเป็นโรคซึมเศร้า ซึ่งบางครั้งความรุนแรงทางจิตใจอาจเกิดมาจากคนใกล้ชิดหรือคนรอบข้าง เช่น เพื่อน ครอบครัว และคนรัก เป็นความรุนแรงที่ไม่ค่อยเกิดบาดแผลทางร่างกาย แต่เกิดบาดแผลทางจิตใจแทน และประเด็นสุดท้าย คือ ความรุนแรงที่เกิดจากการถูกทอดทิ้ง กักขังหน่วงเหนี่ยว พบว่า ผู้แต่งได้นำเสนอให้เห็นความรุนแรงที่เกิดจากครอบครัว หรือเพื่อนทอดทิ้ง และกักขังหน่วงเหนี่ยว ผู้แต่งได้นำเสนอให้เห็นถึงปัญหาครอบครัวคือ การหย่าร้าง การมีเมียน้อย การทอดทิ้งครอบครัว หรือปัญหาการถูกกักขังหน่วงเหนี่ยวสมาชิกในครอบครัว จนส่งผลกระทบทางจิตใจต่อเด็ก ผู้แต่งได้นำเสนอให้เห็นว่าความรุนแรงไม่ใช่ทางออกสุดท้ายในการแก้ไขปัญหา หรือไม่ควรเกิดกับทุกเพศทุกวัย นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นว่าเมื่อเกิดความรุนแรงขึ้น ผลกระทบต่าง ๆ ที่ตามมาไม่เพียงแต่เกิดบาดแผลหรือรอยฟกช้ำตามตัว แต่มีผลในระยะยาวทางจิตใจ เช่น ทำให้ตัวละครเกิดการเก็บกดเป็นโรคซึมเศร้าได้

ความรุนแรงภายในนวนิยายทั้งสองเรื่องนั้น ผู้แต่งได้นำเสนอให้เห็นว่า ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว แต่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ จนทำให้เกิดผลกระทบต่าง ๆ ที่ตามมาในภายหลังกับตัวละคร เช่น ความคิดเปลี่ยนแปลงในทางลบ อารมณ์ขุ่นมัวและเกรี้ยวกราด และการแสดงอาการผิดปกติอื่น ๆ ได้แก่ ซึมเศร้า หมกมุ่นอยู่กับการฆ่าตัวตาย หรือทำร้ายตนเอง การใช้ความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ มีแต่ส่งผลเสียตามมา การใช้ความรุนแรงจึงไม่ควรเกิดขึ้น และควรใช้การพูดคุย ปรองดองเข้าใจกัน เพื่อลดการปะทะกัน นอกจากนี้ผู้แต่งได้นำเสนอการเยียวยาบาดแผลที่เกิดจากความรุนแรงทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ ได้แก่ การมอบความรัก การแสดงความเห็นอกเห็นใจ การช่วยเหลือจากคนใกล้ชิด การให้โอกาส การเปิดใจและยอมรับความจริง และการให้อภัย ทั้งนี้ ความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่สามารถกลับไปแก้ไขได้ แต่สามารถใช้การเยียวยาได้ การเยียวยาอาจไม่สามารถเยียวยาบาดแผลที่เกิดจากความรุนแรงได้ทั้งหมด แต่ก็สามารถการเยียวยาบาดแผลบางส่วนได้ หรืออาจทำให้ตัวละครอยากมีชีวิตอยู่ต่อ และใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขมากขึ้น

นวนิยายวายของ JittiRain ทั้งสองเรื่อง คือ ร้ายเตียงสา และอาคเนย์ เป็นนวนิยายที่ผู้แต่งได้นำเสนอให้เห็นการใช้ความรุนแรง ทั้งการใช้ความรุนแรง เช่น การดูถูก เสียดสี เหยียดหยาม ทำร้ายร่างกาย หรืออื่น ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละครในเรื่อง แม้ความรุนแรงจะถูกมองว่า เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำและไม่เหมาะสม แต่ตัวละครกลับเลือกใช้ความรุนแรงเพื่อการแก้แค้น และไม่ยอมให้อีกฝ่ายใช้ชีวิตอย่างมีความสุข นอกจากนี้ ผู้แต่งจึงได้นำเสนอให้เห็นถึงผลต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายหลังความรุนแรง เพื่อให้เห็นถึงผลเสียที่ตามมา หรือแม้แต่ความรุนแรงทางเพศ ที่ไม่ว่าเพศไหน ๆ ก็ไม่สมควรจะถูกพูดจาทะลึ่ง หรือคุกคามทางเพศ การสอดแทรก การเยียวยาบาดแผลทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ

ไว้ เพื่อเป็นแนวทางให้แก่ผู้ที่ถูกกระทำ หรือคนรอบข้างได้ช่วยเหลือเหยื่อของความรุนแรง โดยผู้แต่งได้ใช้กลวิธีการนำเสนอความรุนแรงผ่านตัวละครหลักภายในเรื่อง คือ พระเอก และตัวละครเอก เพื่อชี้ให้เห็นว่า ตัวละคร เมื่อได้รับการเยียวยาบาดแผลก็จะกลับมาใช้ชีวิตอย่างมีความสุขอีกครั้ง ดังตอนจบของ นวนิยายทั้งสองเรื่อง ที่จบแบบสุขนาฏกรรม โดยเป็นการจบแบบมีความสุข ตัวละครทั้งสองเรื่องสมหวังกับความรัก และเป้าหมายของตนเอง แม้จะเป็นเพศที่สาม หรือชายรักชาย ก็ควรได้รับการยอมรับจากคนในครอบครัว เพื่อน และคนในสังคม

เอกสารอ้างอิง

- [1] อรรธรณ วิชญวรกุล. (2559). ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- [2] พูนสุข มาศรีสรณ์. (2554). การจัดการความรุนแรงในครอบครัวเชิงพุทธบูรณาการ. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- [3] องค์การอนามัยโลก. (2545). กรอบแนวคิดและนิยามการกระทำความรุนแรง. สืบค้นเมื่อ 23 ธันวาคม 2563, จาก https://www.hiso.or.th/hiso/picture/reportHealth/report2_11_3.pdf
- [4] JittiRain. (2561). ร้ายเตียงสา. กรุงเทพฯ: โอเวอร์เกรย์
- [5] JittiRain. (2562). อาคเนย์. กรุงเทพฯ: โอเวอร์เกรย์
- [6] ขจรจิต บุนนาค. (2554). ความขัดแย้ง VS ความรุนแรง. วารสารนักบริหาร, 31(3), 136-144.